

„...nekem olyan bizonyosságom van, amely felülmúlja Jánosét: tetteim, amelyeknek a végbevételét az Atya bízta rám”

A János evangéliumában található igeszakasz Jézus fájdalmas, énközlő mondatait tartalmazza. Minden mondata súlyos vádakra adott válasz, egy meg nem értett ember keserű összegzése.

Szinte összefacsarodik az ember szíve, ha belegondol, milyen szomorú tapasztalatok érlelhettek Jézus megrendítő mondatait! Az égő és világító lámpához hasonlított Keresztelőért csak ideig-óráig lelkesedő emberek hiába fürkészik az Írásokat, keresve bennük az örök életet.

De nemcsak a Keresztelőtől fordultak el egykori hívei. Jézus tapasztalata szerint, mi emberek, nem az Istent keressük: „Ismerlek benneteket, nincs meg bennetek az Isten szeretete.”

Valójában az életünk egymás dicsőítéséről szól.

S valóban, milyen éleslátó értékelés! A történelem egyébről sem szól, mint az emberek hamis értékek alapján való önmaguk és egymás dicsőítéséről. De mint tudjuk, a hamis értékek gyűlölethez és háborúskodáshoz vezetnek. Úgy tűnik, ez a világ szomorú törvényszerűsége.

Jézus szavak és bizonygatások helyett tetteket vár tőlünk. Olyan tetteket, melyeket az Atya szeretete érlel bennünk. Olyan tetteket, amelyeket Jézus élt elénk, s amelyekkel kivívta kora hatalmasságainak fölháborodását.

Szeretem-e az Istent?

Keresem-e, hogy mi az Ő terve a világgal?

Keresem-e, hogy milyen tettekkel tudnám jobbá tenni a világot?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest